Lumi és a kicsi seprű

Manós mese a tiszteletről: ahogy Lumi megtudja, ki teszi rendbe a kertet, amíg ő alszik.

Azon az éjjelen zápor verte a Hála Kertjét, és reggelre minden csupa víz lett. A napraforgók lehajtották a fejüket, a levendula szára megdőlt, a kavicsos ösvényt pedig ellepte a levél.

Lumi a tornác lépcsőjéről nézte. Eddig eszébe sem jutott, hogy az ösvény máskor miért tiszta.

Fogta a nagymamája nagy seprűjét, és nekiállt. A levelek elmentek, de a kavicsok is vele mentek, és az ösvény szélén gödrök maradtak.

Leült a földre, és a tenyerével visszatologatta a kavicsokat, egyenként.

Akkor vette észre a kökénybokor tövében a kicsi seprűt. Akkora volt, mint egy kanál, és a nyele kettétört.

„Van itt valaki?", kérdezte halkan. A bokor megrezdült, de senki nem felelt.

Lumi leguggolt, és letette maga mellé a nagy seprűt. „Nem bántalak", mondta. „Csak visszaadnám."

A levelek közül előbújt egy manó. Akkora volt, mint Lumi tenyere, mohazöld sapkát viselt, és a keze fekete volt a nedves levelektől.

„Az enyém", mondta a manó. „Éjjel eltört."

„Te szoktad elrakni a leveleket?”, kérdezte Lumi.

„Minden éjjel”, bólintott a manó. „Nappal ti vagytok itt.”

Lumi az ösvényre nézett, aztán a levendulasorra, aztán a kővályúra. Mindegyik tiszta volt máskor, és eddig egyszer sem jutott eszébe, hogy ezt valaki csinálja.

Nem magától lett tiszta. Csak sosem láttad, ki teszi.

„Hogy hívnak?”, kérdezte.

„Mohácska”, felelte a manó, és lesütötte a szemét.

Lumi bement a házba egy gombolyag cérnáért. Levágott három levendulaszárat, egymáshoz fogta a végüket, és háromszor körbetekerte a cérnával.

Az új seprű pont akkora lett, mint a régi. Letette a bokor tövébe, a törött mellé.

Aztán a kővályúhoz ballagott, és odatett egy lapos követ lépcsőnek, hogy Mohácska felérjen a peremére.

A nagymamája a konyhaablakból nézte. Nem kérdezett semmit, csak kitett a lépcsőre egy csésze hársfateát. Kettőt.

Estére a zápor nyoma is felszáradt. Lumi kiült a tornác lépcsőjére, és sokáig nézte a kertet.

Másnap reggel az ösvény megint tiszta volt. De most már tudta, hogyan lett azzá.

Mohácska ott álldogált a kökénybokornál, fényes nappal, és a kicsi seprűre támaszkodott.

„Jó reggelt, Mohácska”, köszönt neki Lumi.

„Jó reggelt”, felelte a manó, és megbillentette a mohazöld sapkáját.

Van úgy, hogy amit magától valónak hiszünk, azt valaki csendben megcsinálja helyettünk. A tisztelet ott kezdődik, hogy megkérdezzük a nevét.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Mit gondolsz, miért nem vette észre Lumi eddig, hogy valaki takarít a kertben?
2. Nálunk ki az, aki csendben megcsinál valamit, amit észre sem veszünk?
3. Kinek mondanál ma köszönetet olyasmiért, ami magától valónak tűnik?